

РЕШЕНИЕ

№ 363

гр. Бургас, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: ПАНАЙОТ СТ. А.

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от ПАНАЙОТ СТ. А. Гражданско дело №
20232120103062 по описа за 2023 година

Делото е образувано по повод исковата молба на „УниКредит Булбанк” АД, ЕИК, със седалище гр., срещу К. М. К., ЕГН, с настоящ и поС..адрес в гр., с която претендира приемане за установено, че ответникът дължи на ищеца следните парични вземания по Договор № год. за кредитна карта на физически лица: 1344,96 лева – главница, и 210,05 лева – договорна лихва за периода 16.11.2021-29.09.2022 год., както и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, начиная от 30.09.2022 год. до окончателното ѝ изплащане, които вземания са предмет на Заповед № 2968/03.10.2022 год. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК, изд. по ч. гр. д. № 6221/2022 год. на БсРС.

Ищецът е изложил следните твърдения: на 30.07.2018 год. между ищеца, като кредитор, и ответника К. К., като кредитополучател, е сключен договор за кредитна карта, по силата на който банката е предоставила на ответника кредит под форма на кредитен лимит в размер на 1500 лева; просрочието в погасителните плащания е настъпило от 16.11.2021 год.; процесните вземания се претендират на основание настъпила на 22.02.2022 год. предсрочна изискуемост, по т. 8. 12. от договора краен падеж, както и с оглед изтичане срока на договора на 31.07.2022 год.

Ищецът е ангажирал доказателства, моли за присъждане на деловодните разноски.

Правното основание на предявените положителни установителни исковете е чл. 124, ал. 1 във вр. с чл. 422, ГПК, чл. 79, ал. 1, чл. 84, ал. 1 и чл. 86, 33Д.

В срока по чл. 131, ГПК ответникът, чрез представителя си по чл. 47, ал. 6, ГПК, е депозирал писмен отговор, като е оспорил претенциите по размер и моли за отхвърлянето им; не е ангажирал доказателства. Ответникът е изложил следните фактически и правни твърдения: дължимостта на претендираните суми се основава на извлечения от счетоводните книги на банката-ищец, които според трайната практика на ВКС по чл. 290, ГПК не се ползват с материалната доказателствена сила на официалните документи за съдържащата се в тях информация; счетоводните книги са частни свидетелстващи документи, чиято формална доказателствена сила се отнася единствено до факта на писменото изявление и неговото авторство, но не обхваща други данни, за които документът свидетелства; липсват ангажирани писмени доказателства досежно обстоятелството как е изчислена претендираната договорна лихва, поради което следва да се приеме, че исковете са неоснователни и недоказани.

Съдът, след запознаване със становищата на страните и данните по делото, като съобрази приложимите нормативни разпоредби, намира за установено:

По делото не се спори, че на 30.07.2018 год. между ищеца и ответника е бил сключен писмен договор за издаване и обслужване на кредитна карта, с кредитен лимит от 1500 лева, с месечен лихвен процент от 1.35 върху усвоената сума. Срокът за ползване на кредита е определен до 31.07.2020 год., като за банката е уговорена възможността едностранно да продължи с 24 месеца срока на договора – чрез възобновяване на кредитния лимит, съгл. т. т. 3. 5. и 6. 1. от съглашението. Ищецът твърди, че е изправна страна по договора, като е продължил действието му до 31.07.2022 год., на която дата срокът на договора е изтекъл.

Ищецът се позовава на обявена предсрочна изискуемост по договора, настъпила на 22.02.2022 год., на основание т. 8. 1. от договора, поради необслужване на дълга от страна на ответника в продължение на 61 дена след 16.11.2021 год. Банката твърди, че изявлението ѝ за предсрочна изискуемост е връчено на длъжника от ЧСИ рег. № 804 по реда на чл. 47, ГПК, с 3 посещения на адреса на ответника – последното е от 12.07.2022 год., съгл. разписката за извършени действия по връчване от 13.07.2022 год. (л. 41-42 по описа на настоящото дело).

За заплащане на процесните суми – главница, възнаградителна лихва и обезщетение за забава, е издадена Заповед № 2968/03.10.2022 год. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК, изд. по ч. гр. д. № 6221/2022 год. на БсРС.

По делото е изготвено и прието експертно заключение, неоспорено от страните, което съдът цени като компетентно и безпристрастно. Вещото лице е установило размера на дължимите суми, при съобразяване с извършените от ответника К. К. частични плащания, както и пълното му бездействие за погасяване на задълженията след 16.11.2021 год.

При така изложената фактическа и правна обстановка съдът намира исковете за доказани по основание и размер. В тежест на ищеца е провеждане на главно и пълно доказване на релевантните за спора факти – валидно сключен в писмена форма договор между страните, отговарящ на императивните изисквания на ЗПК, с определен предмет и основание; надлежно престиране от ищеца-изправна страна по съглашението; настъпила предсрочна изискуемост или изискуемост поради изтичане срока на договора; ликвидност на паричните задължения на контрахента-кредитополучател (чл. 154, ал. 1, ГПК във вр. с чл. 63, ЗЗД и чл. 11 и сл., ЗПК). Съдът приема за доказана облигационната връзка между страните във връзка със сключения договор за банков кредит, предвид неоспореното по автентичност писмено съглашение от 30.07.2018 год. Договорът за кредит не противоречи на императивните изисквания на ЗПК и ЗЗП, поради което обвързва страните.

Съдът намира за неоснователно твърдението на ищеца за настъпила и надлежно обявена от кредитора предсрочна изискуемост по договора – по т. 8. 12. от него. Волята си за обявяване на предсрочна изискуемост на посоченото договорно основание ищецът е изразил писмено в представената нотариална покана, която не е връчена надлежно по реда на чл. 47, ал. 1 във вр. с чл. 592, ГПК, тъй като няма данни дали ЧСИ е извършил проверка за наличие на действащ трудов договор на адресата, нито за актуални данни търговската му дейност към момента на уведомяването по чл. 47, ал. 1, ГПК.

Съдът намира, че срокът на договора е изтекъл на 31.07.2022 год., след еднократното му удължаване от кредитора с 24-месечен период. Делото не съдържа данни за постигнато съгласие на страните за продължаване на срока, нито за повторно упражнено от банката право по т. 6. 1. от договора, поради което действието на двустранното правоотношение е отпаднало на 31.07.2022 год. От тази дата е настъпила и изискуемостта на всички вземания по съглашението, поради което сумите са дължими. Съдът се съобразява и с приетото експертно заключение, с което е установено, че последното плащане от ответника е извършено на 16.11.2021 год., а и по делото не са представени доказателства за извършени след тази дата плащания или за друг валиден способ за погасяване на остатъчните парични задължения.

По отношение размера на дължимите суми съдът основава решението си на приетото експертно заключение, неоспорено от страните. Ответникът не е провел насрещно непълно доказване, за установяване неправилното определяне на дължимата възнаградителна лихва, поради което съдът приема, че исковете са доказани по размер. Вещото лице е установило редовността на воденото от банката счетоводство, поради което съдът приема, че вписванията в счетоводните й книги могат да служат като доказателство в настоящото производство, на основание чл. 182, ГПК.

Уважаването на исковете налага в полза на ищеца да бъдат присъдени

деловодни разноси, направени в настоящото дело, в общ размер от 950,66 лева, на основание чл. 78, ал. 1 във вр. с чл. 80, ГПК.

При спазване указанията на ВКС в т. 10в от 4/2013-2013, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени и деловодните разноси от общо 163,10 лева, направени в заповедното производство.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 235, ГПК,

Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 124, ал. 1 във вр. с чл. 422, ГПК, че ответникът К. М. К., ЕГН *****, с настоящ и по. адрес гр. дължи на ищеца „УниКредит Булбанк” АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр., следните суми: 1344,96 лева – главница по Договор № год. за кредитна карта на физически лица, и 210,05 лева – договорна лихва за периода 16.11.2021-29.09.2022 год., както и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 1344,96 лева, начиная от 30.09.2022 год. до окончателното ѝ изплащане, които вземания са предмет на Заповед № 2968/03.10.2022 год. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК, изд. по ч. гр. д. № 6221/2022 год. на БсРС.

ОСЪЖДА К. М. К., ЕГН *****, с настоящ и поС.ен адрес гр., да заплати на „УниКредит Булбанк” АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. деловодни разноси в размер от 163,10 лева, направени в заповедното производство по ч. гр. д. № 6221/2022 год. на БсРС.

ОСЪЖДА К. М. К., ЕГН *****, с настоящ и по.адрес гр., да заплати на „УниКредит Булбанк” АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр., деловодни разноси в размер от 950,66 лева, направени по гр. д. № 3062/2023 год. на БсРС.

Решението може да бъде обжалвано от страните по въззивен ред пред БсОС в 2-седмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____